

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 211/2021
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Франц Бутолен, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2030/20 од 04.09.2020. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2030/20 од 04.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2030/20 од 04.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1468/18 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћеног топлог obroка и регреса за годишњи одмор за период од 01.01.2015. године до 28.02.2018. године исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да тужној на име трошкова поступка плати 12.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2030/20 од 04.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставом другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, с позивом на члан 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана, прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име исхране у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, а правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован захтев тужиле. О овом праву тужиле, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. С озиром да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 24.04.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 207.782,40 динара.

Имајући у виду да се не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. ЗПП, већ о новчаном потраживању, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија тужиле није дозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП, са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић